

Sortir del laberint

written by Pau Miserachs | 4 de desembre de 2020

No sabem on se situarà el futur polític, però sí que veiem com des de Madrid es busca el col·lapse per Catalunya. Vivim en la mentida, la intolerància i la intransigència excloent. El botiflerisme hispànic d'un bon sector empresarial (433 empreses traslladades a Madrid aquest 2020, més 73 descobertes amb fals trasllat de domicili fiscal a Madrid) i la dispersió de les esquerres i les dretes atomitzades converteixen tot en una utopia irrealitzable.

Manca d'intel·ligència política? S'ha normalitzat la desigualtat, la repressió i la partitocràcia d'aparell. Els aparells de partit són els grans destructors de la política catalana. Ens ha faltat coratge per canviar aquest estat de coses quan veiem com es manifesten els caps socialistes?

Sens dubte ens calen nous reptes, perquè Espanya no és un ideal per la gent catalana. No veiem Espanya com a destí de futur per Catalunya. Suportem l'estúpidesa crònica dels nostàlgics de la dictadura, la societat corrupta i l'involucionisme més nefast. Política sense credibilitat.

Cada dia som més els que pensem que la República no és una utopia, sinó **autocrítica permanent i desenvolupament de les llibertats que la demagògia vol destruir**. Volem una democràcia de no dominació que respecti els drets de tots els sectors laborals, sense retòriques ni ambigüitats.

El moment de Catalunya no és de bons auguris, sinó d'amenaques i repressió d'aquest poble indestructible que no renuncia a la voluntat de ser. Per això, és moment de repensar la política i trobar solucions que caldrà assumir, fidels a la força de l'esperit català.

El Regne d'Espanya s'ha transformat en estat pària respecte de Catalunya que va parlar el 1r d'octubre de 2017 reclamant la

sobirania plena de Catalunya com esperança viva. Els catalans no hem rebut l'esperit per ser esclaus i viure en el temor d'una Espanya que ens ha volgut imposar la forma de vida castellana. No veuen que Catalunya i Castella no som el mateix poble i que els fets diferencials són importants i definitoris d'una identitat.

Catalunya segueix sent considerada l'enemic d'Espanya a abatre. Cap neutralitat, res de joc net. Només obstrucció i retrocés. Volen posar l'electorat català, o la major part del castellanoparlant, contra el progrés social i cultural, la llibertat d'opinió i d'expressió. El diàleg i l'harmonia. Res de concòrdia ni d'entesa.

Es tracta pels oportunistes de la corrupció política d'anar enrarint l'ambient, dretanitzant la societat sense que importi el patiment de la classe obrera, possibilitant que es perdi la feina per les idees socials com passava en temps de la dictadura, mentre la dreta s'orienta a privilegiar la riquesa i a impedir tota temptativa de ruptura.

Tot va arrencar, no ho oblidem, amb una transició sense ruptura. I sense afirmació democràtica ni el reconeixement del dret de Catalunya a l'autodeterminació, tot i saber que en dret internacional l'autodeterminació és del tot legal i ajustada a dret. Ens neguen el nostre caràcter de nació i practiquen la cultura del conflicte intentant impedir que superem la política decadent espanyola, ja que existeixen drets més enllà de la Constitució de 1978. I afrontem la misèria de la política espanyola que no accepta que l'autodeterminació és una expressió de la democràcia. A Espanya s'ha produït una degradació ètica de la democràcia amb un neofeixisme emergent que ha posat el seu horitzó al Parlament de Catalunya.

Els catalans som un poble fruit d'una evolució històrica que es va fent dia a dia, treballant per afirmar el seu dret a l'existència, a la llibertat i a la identitat com a poble, i

per a tal fi, ens cal una República catalana per superar la misèria espanyola.

Per a la sortida del laberint hem d'aprendre a anticipar les respostes a la política espanyola basada en la hipocresia i el cinisme. Tenim l'obligació de defensar l'horitzó de la independència recordant que no existeix democràcia sense llibertat i amb desinformació.

Espanya no disposa de pensadors que il·luminin el camí de la democràcia i ara veiem que gent a la base socialista és més propera al reaccionarisme que al progrés i l'esperit participatiu i dialogant. No veuen el dret com un element cultural i una eina al servei de la democràcia en un món en canvi, ja que sempre han estat un element de negacionisme, control i repressió.

Els patriotes catalans fan tot el que està al seu abast per trencar amb l'obligació de romandre contra la nostra voluntat en un laberint jurídic i polític en el qual es pateix la dilució de Catalunya i de l'ésser català. Catalunya precisa de motors polítics estratègicament unificats per fer el canvi i la transformació institucional, per superar el conflicte amb el Regne d'Espanya que ha trencat la cultura de pau i no dona cap senyal d'aproximació a Catalunya.

Espanya practica la política sense horitzó a diferència de Catalunya, caient en les tenebres del feixisme i les turbulències històriques. Les derives autoritàries de dretes i esquerres espanyoles s'aferren al nacionalisme espanyol d'assimilació i són incapaces de superar-lo. No oblidem per exemple, que des de 1988 el Tribunal Constitucional, practicant l'espanyolisme excloent, va decidir l'exclusió dels catalans dels drets històrics que només es reconeixen al País Basc.

Hem de decidir on volem Catalunya. Dins o fora d'Espanya i si acceptem o no el patriotisme constitucional inventat per la

dreta espanyola. Es tracta de sortir del laberint espanyol creat per la Constitució, per la via democràtica basada en els principis de la llibertat i la igualtat, en lloc de desactivar la democràcia.

El nostre nacionalisme no és una forma falsa de consciència ideada per una classe social, com diuen des de la capital del regne quan veuen que les dretes catalanes es tornen més radicals que les mateixes esquerres. Catalunya, cal reconèixer que és una nació sense estat no reconeguda per Espanya ni per la Unió Europea. La deslleialtat d'Espanya amb Catalunya és prou clara i Espanya segueix sent aquell invent franquista que no vol la concòrdia ni permet que construïm el camí de sortida del laberint.

I ho hem de fer conscients que l'Estat espanyol és una maquinària de dominació marcada per l'hostilitat contra Catalunya, com l'aplicació del 155 i la posterior persecució dels nostres dirigents polítics van demostrar.

Quina política, doncs, hi ha per a Catalunya en aquesta situació i panorama? Ens cal allunyar els factors de desunió i treballar per la construcció nacional sense desunió, creant cohesió i integració en una nova realitat. El nacionalisme català no pot ser considerat una cosa antiquada per la frivolitat socialista que el mateix PSC manifesta quan manté la divisió de la discòrdia i la desestabilització, defensant una Espanya repulsiva.